

EL MICALET GALÀCTIC

El misteri de Serra Perduda

Francesc Gisbert

Dibuixos de Mar Silvestre

Premi de Narrativa Infantil Vicent Silvestre

1

El que no passa en un any, passa en un instant

L'estiu que vaig fer deu anys, els pares em donaren una sorpresa. Havien de treballar lluny. I com que no volien deixar-me sola a casa, ni encolomar-me a l'àvia, van pensar que la millor opció era enviar-me a un campament. Quan m'ho van insinuar, em va caure l'ànima als peus i vaig rondinar tant com vaig saber. Ma mare va provar de fer-me passar amb bones raons:

—Quina cara de pomes agres, Alícia! Creu-me, t'agradarà. Jugaràs amb altres xiquets, viuràs a la muntanya, veuràs animalets...

La meua resposta va ser immediata, més coenta que un all i més encesa que un vitet:

–I si els altres xiquets em cauen malament? I si em perd a la muntanya? I si em piquen els mosquits? Jo no me'n vull anar. M'estime més quedar-me a casa. Soc una persona autònoma, puc fer-me una truita per a dinar o demanar una pizza per a sopar.

–A gosades vida! Ton pare i jo hem de treballar tant sí com no, no estem sobrancers de diners. Els teus companys d'escola peguen a fugir al poble o a la platja. Què vols, avorrir-te com un mussol tot l'estiu?

–Què és un mussol?

–Justa la fusta! Per això has d'anar-te'n de campament! A la teua edat, jo sabia què era un mussol, una cadenera o un pit-roig. Tu no en tens ni idea!

–Tu vivies en un poble, mare, entre cabres i conills. No coneixeré ningú! Els altres xiquets voldran pegar-me o robar-me. Si m'hi envies, em provocaràs un trauma infantil irreparable i patiràs remordiments de consciència tota la vida. T'avise!

–Romanços! Només seran un parell de setmanes. Després la tia Antònia torna de viatge i podràs quedar-te a sa casa. És el millor per a tu. Ja hem acabat.

Quan la mare s'entestava en alguna cosa, no hi havia manera de fer-la canviar de parer. Era igual de cabuda que jo. Amb el pare, hauria eixit victoriosa, gràcies a la tècnica de combinar molta

plorera, uns quants brams i un pessic d'amorets. Però la mare eren altres calces, la sabia ben llarga i em tenia apamada. No hi havia res a fer. Ni Aníbal, amb l'exèrcit d'elefants, ni Juli Cèsar, amb deu legions romanes, l'haurien convençuda. No obstant això, havia de provar d'eixir-me'n amb la meua, ni que fora per amor propi. Vaig enfilar-me a la figuereta, vaig muntar un canyaret, vaig traure foc pels queixals, vaig cridar com un porc davant l'aparador d'una carnisseria... Debades. Això de passar dues setmanes, catorze dies i catorze nits, en un campament perdut al no-res, no em feia gràcia gens ni miqueta.

Per reblar el clau, ma mare va llegir en la pàgina web que dormiríem a tendes de campanya. Quin horror! M'es mussava de pensar-ho. M'imaginava un campament perdut a la serra, allà a la quinta forca, on brama la tonyina i els polps fan palmes. Un campament infectat de mosquits tigre vampirs, formigues roges assassines, serps devoradores d'humans i tota classe de bèsties despietades i famolenques. Ah, i sense mòbil ni televisió! Estaven prohibits! A quin cau de bojós pretenien enviar-me?

L'u de juliol, a punta de dia, em van embotir de matinada en un autobús ple d'altres víctimes innocents i inconscients de la sort que els esperava. Els pares em van dir adeu amb la mà. Aparentaven tristesa i preocupació, però estic convençuda que

en realitat ballaven amb un peu d'alegria davant la idea de perdre'm de vista una temporada. El meu germà major estiuejava a Escòcia, per aprendre anglés, segons ell. I en desfer-se de mi, quedarien lliures, com de novençans. Ben segur que s'havien inventat allò de l'oferta ben pagada per treballar en un creuer. I tenien pensament de festejar en una nova lluna de mel, d'amagat de la descendència. Com si no els coneguera!

El pare i la mare movien les mans, com autòmats. Quin poc entusiasme, ni dissimular, en sabien! No els vaig contestar i vaig girar-los la cara, estufada. Que els rosegaren els remordiments i patiren durant tot l'estiu! Em vaig passar el viatge callada i amb morros de quatre pams, mirant tot el món de gairó. Alguns xiquets compartien la meua cara d'enterramorts, perquè era la primera vegada que eixien d'acampada. D'altres, potser més veterans o despreocupats, entonaven cançons. Els menuts em torturaven les orelles amb Dani Miquel, Els Trobadorets o Paco Muñoz. Els grans bramaven Zoo, La Gossa Sorda i Auxili. Una tortura inhumana! Jo me les sabia totes. Però no vaig moure els llavis, en un gest de dignitat i protesta passiva, com el Mahatma Gandhi, quan s'enfrontà a l'Imperi Britànic. Quin rebombori, l'autobús s'assemblava a un vagó d'animals exòtics amb les facultats mentals pertorbades!

Vam deixar arrere els edificis de la ciutat. Després, vam mamprendre un bon tros per carretera. De tant en tant, paràvem per arreplegar més víctimes en altres pobles. Una xiqueta de huit anys, de braços i cametes primes com furgadents i cara de cacatua, va seure al meu costat:

–Bon dia.

–Vols dir? –vaig rosegar, amb indolència, davant la veueta de dolçaina.

–Em diuen Elionor i soc de Massanassa, comarca de l’Horta Sud. És la primera vegada que vaig de campament. –Amb raó tenia cara de cacatua, m’havia tocat una bocafluixa que no pararia de xarrar pels descosits durant tot el viatge, em faria el cap com un tabal i em marejaria a les revoltes.– Ens ho passarem genial!

–Depén –vaig bufar, cara a la finestra, amb un principi de migranya.

–De què depén?

–De si la primera nit –em vaig girar cap a ella, per mirar-la de cua d’ull, amb calculat posat d’assassina en sèrie–, ve per tu l’home del sac i se t’emporta. O de si t’agraden els espinacs bollits, perquè al campament no mengen altra cosa, per dinar, per dinar, per sopar i per esmorzar. O de si sobrevius a compartir el llit amb un exèrcit de xinxes, mosquits i vespes carnívores. –Vaig somriure i vaig simular una queixalada a l’aire, cap al seu nas de cigró.

–Què? –ara més que una cacatua semblava un camaleó, amb el cap a coloraines i els ulls a punt d'eixir-se'n de les conques.

–Però tu tranquil·la, cada any, només desapareixen en misterioses circumstàncies deu o dotze xiquets del campament. Potser, tindràs sort, i no et tocarà. Sigues forta i no et quedes traumatitzada per a tota la vida, com alguns a qui han hagut de tancar en manicomis i centres de menors després de l'experiència.

–No em crec res. Eres roïna! –va amollar-me amb odi, les galtes enceses, els ulls lluent.

–Ho soc i m'entrene cada dia!

Elionor de Massanassa, comarca de l'Horta Sud, no va tornar a badar boca i no em destorbà en tot el viatge. Al remat, l'autobús va enfilear una pista estreta i costeruda, serra amunt, serra amunt, com si anàrem al castell de la Mare dels Vents. La carretera, tota revoltes, no podia dir-se que tinguera clots i bonys, sinó més aïna cràters, com si haguera patit una pluja de meteorits. Circulàvem a tomballons, per una muntanya russa, vinga els bots, els crits i les sacsades. Per les finestres de l'autobús només veies arbres i més arbres, tan alts i frondosos que ocultaven el cel. A l'interior, una cridòria infernal de criatures que rebotaven contra el sostre i els vidres i rodaven passadís amunt i avall, igual que pilotes

de goma. Alguns vomitaren, heus ací Elionor, i escampà un torrent verd i groguenc a pressió. Encara sort, no en la meua direcció, sinó cap a unes jovenetes molt fines, de València capital, a les quals va tenyir els cabells.

A l'últim, vam arribar a la nostra destinació. Baldats, cruixits i més marejats que l'allioli. L'autobús va parar en una clariana del bosc. Tots vam baixar en desbandada, com descarregats per un camió d'obra, i vaig ser arrossegada per la multitud.

A la dreta, s'estenia un llac d'aigües cristal·lines, amb moltes taules de fusta a la vora i envoltat d'una xopada. Segur que devia ser un viver de piranyes i de malalties com la malària, el dengue o la febre groga, a mi que no m'esperaren a prendre el bany! A l'esquerra, en un pla d'herba, una estesa en filera de vint tendes de campanya idèntiques, verdes i amb el sostre punxegut roig. Davall de les tendes, ocults, devien viure els exèrcits de formigues menjapersones.

El que més m'impressionà i em deixà bocabada va ser el que vaig veure davant meu. Darrere del bosc de pins i carrasques que abraçava el campament, s'alçava una serra allargada i misteriosa, d'una verdor coronada de penyes blavejants. A peu pla, hi havia un mas de dues plantes, amb un fum de finestres menudetes amb portellons verds, a la

façana de pedra. I a la gran porta de dues fulles de fusta del riurau, un cartell:

CAMPAMENT DE
SERRA PERDUDA
Quan vindràs,
mai l'oblidaràs